

74
M. AEMILII POR-
TI, FRANCISCI
PORTICRETENSIS F.
ORATIO,

Qua Amplissimo Heydelbergensis Academię
Senatui pro publico linguę Gręcę docendę munere sibi
benignissimę decreto, & honorificentissimę dela-
to, gratias agit.

Εἴπερ ῥωμαλεοὶ πέλομεν, Θεὸς ὅπασεν ἄμμι
Γ' ὠμῆν, εἰ κραττοὶ, δῶκε κράτος, ὄψεκα δόξαν
Ἄξιον αὐτὸν ἔχην.

Æ. P.

HEIDELBERGÆ
Typis Christophori Leonis

CIS IO XCVL

Clarissimo, præstantissimoq; viro,
D. PETRO HEYMANNO,

*In celeberrima, ac peruetusta Heidelbergensi
 Academia*

L. V. D.
ET PROFESSORI
ORDINARIO, CONSILI
ARIO PALATINO,
PRO TEMPORE ACADEMIÆ SAPIEN-
tissimo Reſtori;
D. AC PATRONO BENIGNISSIMO.

M. AEMILIUS POR
TVS, FRANCISCI POR
TICRETENSIS F.

In eadem Academia ordinarius linguę gręę Professor,

Hochonoris, & obſeruantię perpetuum mo-
numentum, ex animo vouet,
dicat, offert.

Semper honos, nomenq; tuum, laudesq; manebunt.

M. Æmilij Porti, Francisci Porti Cretenſis F.
oratio, qua Ampliſſimo Heydelbergentiſ
Academiæ Senatu pro publico linguæ
græcæ docendæ munere ſibi benigniſſi-
mè decreto, & honorificentiſſimè dela-
to, gratias agit.

Ideo, Magnifice D. Rector, Reuerendi S. S.
Theologiæ Doctores, conſultiſſimi legum In-
terpretes, ac Iuris Antiftites, Medicæ Faculta-
tis excellentiſſimi Doctores, Artium libera-
lium eximij Profeſſores, caterique CL. V.
V. & ornaſſimi Auditores, Video, inquam,
omnium veſtrum orain me conuerſa, & oculorum aciem alto
cum ſilentio coniectam.

Quare cùm mearum virium imbecillitas, ingenijque tenuitas
mihi probè ſit perſpecta, non mediocriter commoueor.

Quis enim in dicendo tam exercitatus, quis adèò confidens
inueniatur, quin ſaltem in ſuæ dictionis initio repētīnam cordis
palpitationem, corporisque totius leuem agitationem ſentiat, ſi,
non apud turbæ militaris imperitum vulgus, nec apud indoctam
abiectæ plebis concionem: ſed apud viros ſolida veræ nobilitatis
laude præſtantiſſimos, omnibusque ſapiētīæ donis clariſſimos,
orationem ſibi de rebus non contemnendis habendam ſciat?

An igitur Demofthenes, an Cicero, alter quidem Latinæ, alter
verò Græcæ Eloquētīæ parens, ad popularem multitudinem
verba facturi, profanum ſuggeſtum metu yacillantes, non rarò
conſcenderint, Portus in hunc Muſis, Phœboque ſacratum lo-
cum gladiatorīæ fiducia, vel potius confidētīæ plenus nunc pri-
mum prodierit, vt Ampliſſimo Academico Senatu, pro publico
linguæ græcæ docendæ munere ſibi benigniſſimè decreto, & ho-
nорificentiſſimè delato, gratias ageret, idque vobis præſentibus,
ac audientibus, ad quos ex remotiſſimis terrarum partibus quo-
tidie

“ Turpe, diu mansisse, domum vacuumque redisse.

Videtur quanta sit humanæ vitæ breuitas, quanta liberalium artium longitudo, quanta temporis velocitas, quantum experientia periculum, quanta recti iudicii difficultas. Videtur quàm fluxa, quàm caduca sint omnia, quæ cæca gens mortalium bona vocare consuevit. O honorum infelicem felicitatem, quam inconstantia leuitas tyrannicè gubernat, quam insidiosa miseria- rum agmina perpetuò circumstant! Quid igitur? Hæc ne pro- fusus aspernanda? Minimè gentium. Sed alia his longè meliora dico quærenda potissimum quæ nec aeris inclementia, nec in- cendiorum nec aquarum iniurijs sunt obnoxia, quibus neque fures occultè, neque prædones aperta vi dominum priuant, quæ sola nullas seculorum mutationes formidant, quæ nostrum no- men in cælum ex humili terrarum mole tollunt, ac immortale reddunt. Horum alterum est pietas, alterum, scientia.

Sed in literarum monumentis, atque thesauris vtrumque latet. Quisquis igitur commodis, honori, salutique suæ pruden- ter consulit, is in eam præcipuam curam dies, & noctes in- ducit, vt (si modò possit. nec enim omnes omnia possunt) v- trumque, vel alterum saltem sibi comparet. Idcirco boni Reges, bonique Principes, ac Magistratus, qui salutis, ac vtilitatis publi- cæ rationem habent, in suis ditionibus literarios ludos instituunt, Academias fundant, & præstantissimos quosque doctores ad se maximis præmijs alliciunt, ac inuitant. Hac ipsa de causa Sere- nissimus, & Clementissimus noster Princeps, verus Patriæ Pa- ter, hanc inclytam Academiam, & tot publica Collegia Pietati, Sapientiaque consecrata, Maiorum suorum vestigijs insistens, pie, sapienterque conseruat, quotidianæ munificentia riuis co- piose rigat, benefica sui fauoris aura mulcet, radiatæ Celsitudi- nis temperato calore fouet, alit, auget, lætificat, ac nouis orna- mentis semper exornat. O singulares, & nunquam pro digni- tate satis laudatas Clementissimi Principis, ac Herois tanti virtu- tes! O nitidissimum paternæ charitatis, christianæ religionis, & orthodoxæ fidei speculum! Hoc nouissimum antiquissimæ sanctitatis exemplar cæteri Germaniæ Principes intuentur, ac
admi-

tidie concurrunt, qui S. S. Theologiæ, qui Iuris prudentiæ, qui Medicinæ, qui Philosophiæ sacris nõ solum initiari : sed etiã tutis auspicijs, ductuq; felicititer ad sumum præclarissimarum scientiarum fastigium, decusque maxima cum gloria peruenire cupiunt? Nullus profectò, nullus, qui sana mente fuerit, hoc sibi persuaserit. Detur aliquid ingenuitati, detur aliquid verecundiæ, cuius semper studiosissimos sui, nec in vitij loco ponatur, quod æquissimi rerum æstimatores virtuti tribuendum censent. In his verborum certaminibus iniucundam nimix timiditatis, quàm nimix temeritatis, ac impudentis audacię culpam sustinere præstat.

Quamquam vestra singularis, & incredibile humanitas, quæ dicentis egregiam voluntatem, mentemque beneficiorum acceptorum memorem, & gratam, non autem inanem orationis elegantiam, & ornatum spectat, dissipatas, & propemodum amissas vires mihi sensim restituere; leniter instaurare, quin etiam augere iam videtur, At vnde iustam, debitamque gratiarum actionem ordiar? Quid primum? Quid secundum? Quid postremum dicam? Incertus pendet animus, hæret oratio, nec quò me vertam, facilè video. Tantum enim est beneficium illud, quod Amplissimus Academicus Senatus, quodam paternæ charitatis impulsu nuper in me contulit, tantus est honor, quo me præter omnem expectationem, sua sponte cumulauit, ac humaniter ornauit, tantus consensus, & alacritas, quam in publico linguæ græcæ docendæ munere mihi cunctis suffragijs decernendo, & deferendo, cum singuli, tum vniuersi manifestè demonstrarunt, vt tot, ac tantorum erga me meritorum magnitudinem, atque dignitatem verbis exprimere nequeam, multo minus factis æquare valeam.

In me tamen eloquentiam, quàm animi grati constantem memoriam desiderari malo. Quamobrem, quod solum à me præstari potest, id alacerrimè præstabo, gratiasque, quantas maximas possum, nunc agam, & immortales habebo cunctis, qui suo fauore & beneuolentia, tanquam validissimis remis, velisque plenissimis nauem grauissimis tempestatum fluctibus diu iactatam, ad optatum tranquillioris vitæ portum, prospero numinis

nis

nis diuini flatu, tandem deduxerunt. Vtinam autem, vtinam oratorix facultatis eam peritiam essem adeptus, quæ meis votis responderet, vestrisque meritis abundè satisfaceret. Sed Magnifice D. R. vosque Senatores Amplissimi, (quod cum vestra bona venia dicitur) ingenuus ille pudor, animique generositas, quam diuinitus hausistis, non patitur, vt coram vobis ea commemorem, quæ veritas ipsa beneficiorum tum publicè, tum priuatim mihi liberalissimè datorum conscia dictaret.

Hæc enim vestræ pietatis, hæc officiorum, hæc virtutis commemoratio nostram orationē in aliquam turpis assentationis suspensionem vocaret. Absit autem, absit, vt opinionem ab optimis, præstantissimisque viris de me conceptam, hac importuna ratione fallam. Quid enim opus est laudationibus, quid opus est præconijs, vt illorum nomen illustretur, quorum cælestis virtus proprio fulgore tot mortalium nationes illustrat? Vos testor, vos Illustres, ac Generosi Viri testor, quotquot ex vltimis Angliæ, Poloniæ, Daniæ, Austriæ, Bohemiæ, aliarumque regionum finibus in hunc Heliconem non sine magnis laboribus, ac impensis cupidissimè venistis, vt veridicas Apollinis nostri voces audiatis, vt certa salutiferi mysterij responsa referatis, vt dulcissimis nostrarum Musarum, & Gratiarum colloquijs liberrimè fruamini, fæcundissimos, ac amænissimos earum hortos arbitratu vestro lustretis, narcissum, violas, hyacinthum, rosas, & quicquid florum est venustiorum, atque suauiorum decerpatis, horumque fertis ambrosium odorem spirantibus coronati, purissimos Virtutis, ac Sapientiæ fontes adeatis, & ardentem illam discendi flammam, scientiæque sitim nectarejs liquoribus restinguatis. Vt igitur (Auditores ornatissimi) rem paucis completar, in hoc frequentissimo summorum Virorum conuentu palam, & clara voce profiteri non dubitabo, me tot, tantisque beneficijs ab Amplis. Academico Senatu cumulatam, ac ornatum, vt ipsius Amplitudini, ac dignitati semper addictus, semper deditus, obstrictusque sim futurus, & beneficentiæ non vulgaris memoriam in intimo pectoris gratj recessu constanter seruaturus, & quandiu viuam, hæc apud omnes syncerè prædicaturus. Quamuis autem optimè norim qualis, quantusque sit vir ille in cui' locū ex amplis: Senat' Academiçi decreto, fauente Deo, sum

admirantur, summoque Regum Regi gratias agunt maximas, quod Sacrum Imperium Romanum nunc eo donarit Electore, cuius florentissima iuuentus accensam venerandam grauitatis, temperantiam, fortitudinis, iustitiam, regiam liberalitatis, & magnificentiam facem omnibus mortalibus heroicè præfert. Cum igitur indolis optimam, summamque spei Iuuenes, diuinam Clementiam prouidentiam, tantique Principis beneficentiam, studioque factum sit, ut nihil eorum, quæ bonarum literarum studia promouere possunt, vobis in hoc Helicone desit, ne laboris metu, fugaque vobis ipsi desitis, mature caueatis. Vos locus ipse, vos presens rerum status, vos miserrima temporum asperrimorum conditio vestri monet officij.

Neq; verò me latet quod trito fertur adagio, „καλεπὰ τὰ καλά.
” Sed præclara Deus posuit sudore paranda.

Virtus radices quidem amaras habet: at fructus mira dulcedine refertos parit. Nihil autem tam arduum, quin assiduo labore superetur, præcipuè si precibus supplicibus, fide non fluctuante, diuinum auxilium impetremus. Quicquid enim celestis presidio nudati conficere conamur, id vel irrito conatu suscipimus, atque tentamus, vel eius infelicem exitum experimur.

Vt igitur, honestissimi Iuuenes, ex animi sententia rem geratis, illorum, quibus in disciplinam traditi fuistis, rectas admonitiones audiatis, Deumque cunctorum bonorum auctorem, constanter oretis, ut clarissimo sui spiritus lumine densissimas naturalis ignorantie tenebras ex pectore dispellat, mentis oculos aperiat, ingenium, & aciem acuat, intelligentiam, sapientiamque largiatur, neruos roburque suppeditet, quod omnia difficultatum, ac molestiarum impedimenta superet, ut Deo, Reique publicæ fideliter inseruiatis, illisque gratias agatis, ac habeatis, quorum beneficio speratum vestri laboris, ac diligentie fructum perceperitis.

Verum, Auditores ornatissimi, ne vestrarum aurium patientia diutius abuti videar, finem dicendi faciam, ubi prius illud vnum addidero, me, fauente Deo, de sapientissimorum V, V. consilio, Demosthenis orationem περὶ σεφάνου, siue ὑπὲρ Κτησιφάνου & Sophoclis Oedipum Tyrannum explicare statuisse.

Ac

Ac Demosthenem quidem, Lunę, & Martis, Sophoclem verò, Iouis, & Veneris diebus. Diem autē, qua post peractas ferias, Deo iuante, meum munus aggrediar; publico scripto, gręcarū prælectionum auditoribus denunciabo, vt ad dictam diem omnes in locum gręcæ militię destinatum, armis ad eam necessarijs instructi conueniant. Interea verò, Magnifice D. R. cęteri- que Amplissimi, Nobilissimi, ac ornatissimi V. V. quotquot hucuenire non estis grauati, quòd meæ dictionis exilitatem auribus, & animis æquis audire, meque vestra iucundissima præsentia perhumaniter ornare non recusaritis, vestrę singulari humanitati gratias ago quantas maximas possum, & immortales habebò, cùm vniuersorum, tum singulorum Amplitudini, ac dignitati paratus inferuire, si quis integritatis, operę, fideique meæ periculum facere voluerit.

D I X I.

Habita in auditorio Philosophico,
die Mercurij XXIII. Martij, 1596.
hora nona matutina.

Magnifico V. D. Petro Heymanno Rectore.
Spectabili V. D. Christmanno Decano.

succellurus, quamuis etiam nec ingenij, nec doctrinæ præstantia cum illo sim cõferendus, cui *Ἀλλ' ὡς εἰ τοὺς λόγους δημοθιτικὸν* *ἄνεος* id nomen quod habet, haud fortuitò videtur impositum, sic tamen in obeundo munere, quod Amplissimus Academicus Senatus mihi commisit, ope diuina fretus me gerere conabor, vt nullus de pijs, doctisq̃ue lūdibus meam operam, fidem alacritatem, ac diligentiam vel hïc, vel alibi sit damnaturus. Quamobrem honestissimi Iuuenes ad quos oratio mea se cõuertit, si non solum in Philosophiæ: sed etiam in Eloquentiæ studijs maximos progressus breui facere cupitis, de Ciceronis sententia, atq; auctoritate, cum Græcis Latina sedulò coniungatis, nec per niciofis τῶν ἀμούσων, τῶν ἀπειθῶτων, καὶ μισελλήνων consilij aures per iuuenilem imprudentiam præbeatis. Non desunt, enim non desunt multi qui, quòd animum à laboribus, Musisq; Græcis alienum habeant, has insolenter contemnunt, & alios ad idem faciendum impellunt, vt communis ignorantia, dedecorisque sollicitas, in quam eos malitiosè traxerint, priuati doloris acerbitate leniat, atque manifestas domesticæ feditatis maculas obsecuret. Sed si Græcarum literarum iucunditatem, vsus, commoda semel isti gustassent, si necessitatem, & excellentiam cognoscerent, si præclaris, & gloriosis disciplinis, incultum, horridumq̃ue pectus excolere studerent, aliter profectò sentirent, ignauum, & inglorium vitæ genus tantopere non sectarentur, nec alios ad eandem ignauiam, ac intolerabilem honestissimarum, ac utilissimarum artium contemptionem adhortarentur. Hæc autem, indolis optimæ, speiq̃ue summæ Iuuenes, à nobis nequaquam eo consilio dicuntur, vt aliqua negligentia labes felicibus vestrorum studiorum conatibus aspergatur: sed potius, vt strenuè currentibus calcar admonitionis adhibeatur, quod pristinam diligentiam excitet, nouamq̃ue suscitet, vt in omni scholastico munere fungendo certatim ipsi vos ipsos vincatis, donec metam, quò tanta corporis, animiq̃ue contentione properatis, cursu nõ intermisso læti contingatis, & perseverantiæ præmia victoribus decreta reportetis.

Nam, vt Pœta canit,

Αἰχρὸν τοι δὴρόν τε μένιν, κενεὸν τε νέεσθ.

Tur-

81
Hil
3

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

D I X I

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

111